

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/ België
Tel. (02)653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Stichter: F.L.A.FREYTAG

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement . . . € 2.40
IBAN BE35 0688 9972 4537

De goddelijke liefde, remedie tegen het vergif van het egoïsme

TEGENWOORDIG bestaan er twee soorten liefde: de altruïstische liefde die goddelijk is, en de egoïstische liefde, de enige die de mensen in het algemeen kennen en vandaag bedrijven. De egoïstische liefde brengt pijn teweeg, zij maakt hard en droevig en bedriegt het hart. De altruïstische liefde daarentegen doet alleen het goede. Ze uit zich door welwillendheid, goedheid en trouw. Als dit gevoel een volledige vaste vorm heeft in een verstandig wezen, kan dit eeuwig in leven blijven.

Dat kan wetenschappelijk geverifieerd worden. De goddelijke liefde doet ons leven, want het is de legale liefde. Zij wil, dat wij onze medemens eerbiedigen, liefhebben, dienen en helpen, dat wij steeds het goede doen voor onze omgeving. Zij heeft zo een prachtig effect op ons hele gevoelszenuwstelsel, dat prachtig bevoorraad wordt. Daarentegen vernielt het egoïsme, dat uit de illegaliteit voortkomt, het organisme. Dit laatste is niet gemaakt om zulke gevoelens op te nemen.

Daarom, daar wijzelf als egoïsten geleefd hebben en daar wij van onze ouders een sterfelijk bestaan hebben gekregen, omdat ook zij egoïsten waren, bevinden we ons in een zeer lastig parket. Wij hebben egoïsme bij egoïsme opgeteld; wij hebben dus het vergif in ons, want wij zijn vergiftigd door een totaal verkeerde mentaliteit. Om deze ongelukkige situatie, waarin de mensen verkeren, te neutraliseren en ongedaan te maken, is de grootse toewijding van de Zoon van God en zijn medewerkers, zijn geliefde discipelen, nodig geweest. Zij vormden de bewonderenswaardige familie van de ingewijden van God die hun leven gaven voor het heil van de mensen, nadat zij zelf eerst vrijgekocht werden door het offer van onze geliefde Verlosser.

De mensen hechten veel waarde aan goud, geld en bankbiljetten. Nochtans hebben deze dingen geen reële waarde. Ze hebben alleen maar de fictieve waarde die men eraan hecht. De enige macht die in het Koninkrijk van God telt, is de ware liefde die een reële waarde heeft. Daarom zegt de apostel ons: “U bent niet verlost geweest van uw onvruchtbare wandel door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door het kostbaar bloed van het Lam van God, vergoten uit liefde en medelijden voor de zondaren.” De apostel Johannes bevestigt deze gedachte en zegt: “Want God heeft de wereld zo liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leeft.” Dit offer heeft

tegenwoordig niet veel waarde in de ogen van de mensen in het algemeen. Het heeft alleen maar waarde voor degenen, die het kunnen waarderen. Voor hen is het een leven brengende waarde, terwijl geld dit aan niemand kan geven.

Inderdaad, in de liefde die onze dierbare Verlosser brengt, zit het leven. Als de mensen de aarde hadden gevuld met een nageslacht uit liefde voor God ter wereld gebracht, zouden al deze kinderen kinderen van God geweest zijn en nog leven. Dat was niet het geval, daarom zijn er veel moeilijkheden in de families, wat een lijden, jaloezie, twisten, teleurstellingen en ongelukken! Salomo zei al, dat een stuk brood met vrede beter was dan een huis vol vlees met twisten.

De Almachtige wil vandaag op de aarde met de tot zonde vervallen en ongelukkige mensheid een heel nieuwe familie stichten. Hij wil er een prachtige familie van mensen die elkaar liefhebben, maken, en die daardoor levensvatbaar worden. Daarvoor moeten we God, Zijn wegen, Zijn programma leren kennen en ons erbij aansluiten met heel ons hart. Natuurlijk, om daarin te slagen moeten de mensen door een opvoeding, een onderwijs en talrijke beproevingen gaan die hen tot het gezonde begrip van de dingen zal brengen. Dit alles zal hen bevrijden van de verschrikkelijke invloed die hen omsingelt en hen belet de goddelijke wegen te begrijpen, zich erin te verheugen en ervan te genieten.

Om in het Koninkrijk van God te komen, moeten we een nieuwe mentaliteit verwezenlijken die in ons de goddelijke liefde verwekt en ontwikkelt. Als wij samen verbonden zijn door de goddelijke liefde, kan de Heer met ons prachtige dingen doen. Daarentegen kan hij niets doen met mensen die niet van elkaar houden, die jaloers op elkaar zijn en onderling oorlog voeren, zelfs als zij veel bekwaamheden hebben.

Toen onze geliefde Verlosser op de aarde was, heeft hij weinig gehoor gevonden bij zijn discipelen. Inderdaad, allen hebben hem verlaten op het moment dat zij juist solidair met hem hadden moeten zijn om hem hun vertrouwen en hun afhankelijkheid te tonen. Tijdens het Pascha vroegen zij aan de Meester wie van hen de grootste zou zijn in het Koninkrijk. Deze vraag moesten ze zeker niet stellen, toen zij zo dicht bij het groot examen waren. De moeder van Jacobus en Johannes vroeg bovendien nog van de Heer, dat haar twee zonen in het Koninkrijk de ene aan zijn

rechterhand, de andere aan zijn linkerhand, zouden zetelen, opdat zij de eersten zouden zijn. En verder, toen een vrouw dat kostbare parfum onze dierbare Verlosser kwam opdoen, wat de waarborg van haar erkentelijkheid en haar afhankelijkheid was, waren de discipelen daar verontwaardigd over en vonden het schandalig. Dat was heel erg verkeerd van hen. Want deze daad ging hun niet aan, want het was hun geld niet dat gebruikt werd, en de vrouw was vrij te doen wat zij wilde om de Heer op zichtbare wijze haar grote waardering te tonen.

Men kan zich er dus rekenschap geven, dat de mentaliteit van de discipelen soms zeer middelmatig was, en dat het soms zeer pijnlijk geweest moet zijn voor de Heer hen bij zich te hebben. En te bedenken, dat het juist vóór het laatste Pascha was dat deze dingen gebeurden! Men ziet dat zij niet veel begrip hadden en dat zij nog lang niet zo waren dat de goddelijke en onbaatzuchtige liefde in hun hart uit was gekristalliseerd. Zij waren nog sterk doordrongen van de egoïstische geest, die iets voor zichzelf zoekt. Maar onze geliefde Zaligmaker liet niet na om zijn dierbare discipelen in zijn hart te houden, toen Judas wegging, was dat uit zichzelf en niet omdat de Heer hem wegstuurde. Petrus ging niet weg. Hij voelde zich zeer ongelukkig na zijn zondeval en spande zich van ganser harte in om weer in contact met de Heer te komen. De verwijten die de Heer hem deed waren zeer teder, aangezien zij geuit werden met deze woorden: “Bemin je mij?” Hij stelde hem de vraag driemaal en na het bevestigende antwoord van Petrus zei hij tegen hem: “Weid mijn schapen, weid mijn lammeren.”

Deze prachtige mentaliteit kenmerkt het Koninkrijk van God. Het zijn deze gevoelens die wij in ons hart moeten aankweken. Als wij het goede rondom ons doen, behaagt dat de Heer. Als wij bovendien het kwa- de met het goede kunnen vergelden, behagen wij hem nog meer. Zo’n gedrag vernietigt op het laatst volledig ons wetteloze karakter en stelt ons in staat het plan van liefde te realiseren dat de Eeuwige ons voorlegt.

Als we deze weg, die de enige goede weg is, niet willen inslaan, veroorzaken we helemaal zelf ons ongeluk. Als een karakter te vervormd is, zijn er immense inspanningen nodig om het te veranderen. Het is hetzelfde als men gif heeft ingenomen, men moet dan tegengif slikken, anders sterft men. De goddelijke liefde is de enige remedie tegen het dodelijke vergif van het egoïsme. Zij is het tegengif dat ons doet leven.

Mozes, de man van God, zei vroeger al tegen het volk van Israël: “Kies voor het leven opdat je leeft. Waarom zou je willen lijden en sterven?” Natuurlijk

De bron van energie HET was een grijze dag, een natte en koude winterdag. Passagiers die het station verlieten, haastten zich naar hun werkplekken. Angélique, te midden van deze gehaaste menigte, stak met snelle stappen twee grote bruggen over. Beneden zocht een vreedzame groep meerkoeten en eenden aan de oevers van de rivier naar een onzeker ontbijt. Het schelle geroep van de meeuwen sneed af en toe door de sombere en droevige sfeer van deze winterochtend. Tenslotte liep Angélique langs rijen auto's en stak een klein park over waarvan de bomen al hun bladeren hadden verloren. De natuur was niet feestelijk, vooral omdat de straten, de gevels en zelfs de deur die Angélique net had opengeduwdd, donkerder en onheilspellender leken dan normaal. De tweede ingang in de gang zag er vriendelijker uit. Was dit niet logisch onder het		uithangbord van de Filantropische Vergadering? De burens moeten wel hebben gemerkt dat welwillendheid en ijver de regel waren in deze omgeving die geen uitzonderingen toeliet. Daarom was de sfeer van het Rijk van Vrede altijd aanwezig. Voor de vergadering van deze ochtend was Angélique vroeg opgestaan en had vanaf het station waar ze met de trein was aangekomen, haar pas versneld. De zaal moest worden verwarmd voordat de mensenvrienden van alle leeftijden arriveerden, van wie sommigen al hun kracht hadden moeten verzamelen om de vergadering toch bij te wonen, ondanks de strengheid van het koude weer. Er waren natuurlijk nog andere hindernissen te overwinnen, onzichtbaar of verraderlijk, en de algemene weerstand tegen het Werk dat het kwaad zou overwinnen was niet de minste hindernis. De dierbare vrienden die op de oproep hadden gereageerd, hadden uit het boek de Hemeldauw de elementen van genade en	
		kracht geput, die onmisbaar waren bij hun titanische strijd. Ze konden met volledige kennis van de feiten zeggen: <i>Kostbaarder dan het leven Zijn de lessen van de Heer, Ze zijn een bron van energie, Die trouw en zegevierend maakt.</i> Dit begin werd streng gehandhaafd, omdat je het land van slavernij, tranen en dood niet zonder meer achter je kon laten. Het volk van Israël had het vroeger ook gedaan door Egypte te verlaten voor het beloofde land. Zonder goddelijke tussenkomst en het geloof van Mozes zou die operatie simpelweg onmogelijk zijn geweest. En nu verlichtten de eerste vuren van de grote dag van de Gerechtigheid de horizon en toonden ze de richting die ingeslagen moet worden. De boodschap riep, zoals voorzien, het kleine leger op tot de strijd, en de Boodschapper leidde hun stappen over de	
		smalle weg. De prachtige wet, die alles wat bestond bestuurdde, verblijdde de harten van de vrienden, versterkte hun geloof, troostte hun zielen en bevrijdde hen uiteindelijk van al het verdriet. Inspanning was aan de orde van de dag en soms was deze erg groot, maar hun geestelijk welzijn was honderd keer groter. Als de geest die de tegenslagen uit het verleden had doen herleven hun goede stemming veranderde, verbond de goddelijke barmhartigheid hun wonden en hief zacht degene op die was gevallen. Deze bijeenkomsten waren een oase vol genade. De sluizen van de hemel hadden zich die ochtend geopend, en de dierbare vrienden, nu uit de mist, en ver van zorgen, hadden de tijd niet zien vergaan, die tijd van Gods geduld die verlengd was als in de dagen van Noach. In deze adem van eeuwigheid hadden ze opnieuw samen hun wensen, hun vreugde en hun hoop bezongen:	

gebeurt juist wanneer we ons hele hart ervoor inzetten om de grote Dag van God te bespoedigen.

We lijken de roep van het hart van de apostel Petrus te horen: “Aangezien dan al deze dingen moeten worden opgelost, wat moet dan niet de heiligheid van uw gedrag en uw godsvrucht zijn, terwijl u de komst van de dag van God wacht en verhaast...” 2 Petrus 3: 11, 12.

Mayotte is niet de enige plaats op onze planeet waar ellende wijdverbreid is, maar dit voorbeeld herinnert ons eraan dat sommige bevolkingsgroepen vreselijke beproevingen ondergaan en dat hun lot ons ertoe moet aanzetten alles op het spel te zetten om de bevrijding van alle ongelukkige mensen op aarde te bespoedigen. Voor ons is het als een schreeuw om hulp, waarvoor we niet ongevoelig willen blijven.

Resistentie tegen antibiotica

De krant *Tribune de Genève* publiceerde in het nummer van 28, 29 september 2024 een artikel van Pascal Gavilet over antibiotica-resistentie, een probleem dat niet nieuw is, maar dat de neiging heeft om groter te worden en waar nog steeds geen oplossing voor is gevonden.

Antibiotica worden resistenter

Sinds half september houden talloze nieuwsberichten rekening met een gevaar dat voortkomt uit antibiotica-resistentie, d.w.z. resistentie van mensen tegen anti-biotica, die binnen vijftientwintig jaar wereldwijd bijna 40 miljoen doden zou kunnen veroorzaken. Een indrukwekkend cijfer! Om precies te zijn, antibiotica-resistentie is het vermogen van een bacterie om de effecten van antibiotica te weerstaan. Het is dus een vorm van een resistentie van een bacterie voor medicijnen, te onderscheiden van het verschijnsel van antibiotica-tolerantie, dat de toename van de tijd aangeeft die nodig is voor de verwijdering van een bacteriepopulatie uit het lichaam. En dat is dus niet helemaal hetzelfde.

Deze gewenning is niet nieuw. We weten dat de eerste antibiotica dateren uit de late jaren '30. Maar resistentie tegen verbindingen van de eerste generatie, zoals penicilline of streptomycine, heeft zich op grote schaal verspreid onder bacteriën. De werking van antibiotica op bacteriën volgt dus een proces van een darwinistische evolutie, dat men kan waarnemen binnen de menselijke tijdschaal. En alles gaat steeds sneller.

Nieuwe generaties

De mensen raken steeds meer gewend aan behandelingen die daardoor steeds minder effectief zijn. Antimicrobiële resistentie was oorspronkelijk een volledig natuurlijk natuurkundig fenomeen, maar de ontdekking van nieuwe generaties antibiotica heeft de situatie alleen maar verergerd. Eigenlijk zou het overmatig gebruik van al deze medicijnen moeten worden beperkt.

Want het ergste lijkt nog te moeten komen. Het verschijnsel van de aanpassing van bacteriën of andere ziekteverwekkers door mutaties te ondergaan die hen ongevoelig maken voor de bekende antimicrobiële behandelingen, zal inderdaad verergeren. Een studie gepubliceerd op 16 september in “The Lancet”, het gezaghebbende Britse wekelijkse medisch wetenschapelijke tijdschrift, onthulde dit cijfer van 40 miljoen doden tegen 2050. Men hield daarbij rekening met 22 ziekteverwekkers of behandelingen, elf infectie ziekten die mensen van alle leeftijden treffen, en dat in 204 landen. Gegevens die uiteindelijk over 520 miljoen mensen gaan.

Angstaanjagende Stafylokokken

Tussen 1990 en 2021 stierven jaarlijks meer dan een miljoen mensen als gevolg van antibiotica-resistentie. Daarentegen daalde het aantal doden met meer dan 50 % bij kinderen jonger dan 5 jaar, als gevolg van verbeterde voorkoming en bestrijding van infecties. Deze

zijn echter sterker en moeilijker te behandelen. Het meest getroffen blijven volwassenen ouder dan 70 jaar. Het aantal sterfgevallen als gevolg van dit verschijnsel is met meer dan 80 % gestegen. De vergrijzing en de kwetsbaarheid van ouderen voor infecties zijn nagenoeg voldoende om dit te verklaren.

Bovenaan de lijst van resistente ziekteverwekkers staan de Staphylokokken, die verantwoordelijk zijn voor voedselvergiftiging, plaatselijke etterende infecties en, in sommige extreme gevallen, levensbedreigende infecties. Enkele stammen van deze gevreesde en multi-resistente kiem zijn dus een echt gezondheidsprobleem geworden. En tot op heden is er geen effectief vaccin. Voor deze versnelde stijging lijkt geen oplossingen te zijn, behalve het versterken van de regelgeving en de vergroting van het bewustzijn voor het gebruik van antibiotica, zoals deze week is aanbevolen door experts op een conferentie van de MSH (Management Sciences for Health). Nog verontrustender is, dat antibiotica-resistente infecties op hun beurt in verband kunnen worden gebracht met 169 miljoen doden. Vandaag de dag zijn er in Frankrijk al ongeveer 5500 doden per jaar als gevolg van antibiotica-resistentie. Op 26 september vond bij de Verenigde Naties een bijeenkomst over deze kwestie plaats. De resultaten van de discussie zijn nog niet bekend.

Antibiotica verschenen aan het einde van de negentiende eeuw, maar het was vooral rond 1940 dat ze vaker werden gebruikt, vooral om infecties te behandelen bij soldaten die tijdens de oorlog gewond waren geraakt. Tegenwoordig is het toepassen van antibiotica gebruikelijk, het is de meest gekozen oplossing voor veel problemen, maar bij antibiotica-resistentie vormt die oplossing juist het probleem, vooral omdat er te veel en te vaak antibiotica voorgeschreven worden.

Met antibiotica vallen we bacteriën aan die levende organismen zijn. Het was te verwachten dat deze organismen zich geleidelijk zouden aanpassen aan de synthetische moleculen die we er tegen gebruiken. De moeilijkheid ligt in het feit dat we, om dit fenomeen tegen te gaan, zouden moeten overwegen om andere synthetische moleculen te vinden die krachtiger zijn dan de moleculen die we al kennen. De vraag rijst dan of het menselijk lichaam tolerant is voor deze moleculen? Wordt het middel niet erger dan de kwaal, met het optreden van neveneffecten, intoleranties, enz.?

Voor alhoewel onze kennis op het gebied van bacteriën weliswaar uitgebreid is, valt er toch nog veel te ontdekken. Als we ervoor kiezen om effectievere formules te ontwikkelen, zullen we onvermijdelijk naar complexere oplossingen gaan. Het zou verstandiger zijn om juist een eenvoudigere remedie te kiezen. Waarom kijken we niet in de natuur, die ons talloze mogelijkheden biedt met onder andere planten, waarvan vele nog niet in gebruik worden genomen, omdat we daarmee zijn opgehouden ten gunste van synthetische geneesmiddelen.

Het is altijd in de eenvoud dat er een radicale oplossing voor problemen wordt gevonden. Als we een probleem willen oplossen, moeten we niet op zoek gaan naar iets dat complexer is dan het probleem, dat we van meet af aan willen aanpakken, maar juist rekening houden met eenvoudige oplossingen.

De waarheid zelf is eenvoudig. Laten we onze geliefde Heiland beschouwen. Hij was de waarheid in eigen persoon, en met welk een eenvoud, en hoe duidelijk loste hij alle moeilijkheden op die zich aan hem voordeden. De Eeuwige heeft zelf het probleem van de dood, dat alle mensen aangaat, opgelost. Hoe? Door Zijn geliefde Zoon als offer te offeren. Hij is het slachtoffer geworden dat de plaats van de schulddigen heeft ingenomen, en het is krachtens deze wil dat wij gered worden.

Zoals we kunnen zien, hoe dichtër we bij de waarheid komen, hoe gemakkelijker het is om onze problemen op te lossen. Op een dag zullen we geen medicijnen

meer nodig hebben. Wanneer de mens de universele wet van het goede perfect in praktijk zal brengen, zal zijn gezondheid verbeteren en zal het eeuwige leven zijn deel worden. Dit is wat er zal gebeuren in het naderende Koninkrijk van God, waar mensen voor eeuwig op de herstelde aarde zullen kunnen leven.

Een mooi verhaal over bijen

In de krant *La Belgique Apicole* vinden we het volgende artikel: “Bijen, barmhartige Samaritanen.”

De algemene indruk die uit de beschikbare literatuur kan worden getrokken, is dat de “bijen”-soort wreed en onbarmhartig is en uitsluitend wordt beheerst door het basisprincipe van de natuur: het voortbestaan van de best aangepaste wezens.

De auteur was geïntrigeerd door de ontdekking van een andere houding onder vrouwelijke werknemers. De studio waar veel van de foto's werden genomen, had observatiekasten binnen en verschillende standaardbijenkorven buiten, zodat veel bijen de kamer binnenkwamen. Daar vlogen ze onvermijdelijk tegen het grote raam dat overspoeld werd door zonlicht.

Op een warme dag, en tenzij ze snel werden bevrijd, zouden veel bijen moe worden, op de grond vallen en sterven. Op een ochtend vloog een bij door de deur, sloeg tegen het raam en viel op de grond. In plaats van haar pogingen om door het raam te komen te hernieuwen, zoals meestal het geval was, toonde ze interesse voor een dode bij. Nadat ze die had geïnspecteerd, liep de nieuwkomer er een paar keer omheen, stak toen haar tong uit en legde wat nectar op de tong van de “dode” bij. Na een tweede keer begon de “dode” bij te trillen en leek ze weer op de been te zijn gebracht door de barmhartige Samaritaan. Na een paar minuten was het onmogelijk om verschil tussen de twee insecten te zien, want het eten werd voortgezet en aangevuld met liefkozingen en wederzijds toilet. Toen vlogen de twee uit het raam, dat intussen was geopend.

Wanneer soortgelijke omstandigheden in een experiment werden nagedaan, waren nieuwe bijen voortdurend geïnteresseerd in “dode” insecten en brachten ze in veel gevallen weer tot leven. In een ander experiment werden bijen die in een koelkast waren gekoeld, op een zonnige plek gezet. Zodra ze weer bij bewustzijn kwamen, leken de eersten die opstonden alleen geïnteresseerd te zijn in hun zusters die nog sliepen. Ze voedden en liefkoosden ze, totdat ze allemaal tot zichzelf kwamen en weer weg konden vliegen.

Het is echt opmerkelijk om zulke feiten voor ogen te hebben. Er zijn voortdurend redenen tot verbazing en verwondering voor mensen die zich weten te bevrijden van de angstaanjagende stroom van egoïsme die de wereld naar de ondergang brengt, als men om zich heen enkele van de wonderen van de natuur kan bewonderen. Wat een betoverende ervaring voor hem wiens hart en ogen open zijn voor het werk van de hele schepping!

Het is waar dat we ons op dit moment moeite moeten getroosten om deze wonderen te onderscheiden, want helaas, de zogenaamde vooruitgang van de beschaving heeft ervoor gezorgd, dat de goddelijke harmonie bijna overal is verdwenen. De mens beschouwt de schepping, of het nu dierlijk of plantaardig is, slechts als een voorwerp dat tot het uiterste wordt uitgebuit, om uiteindelijk alleen ruïnes en lijken achter te laten. Dat is wat er op de hele aarde gebeurt.

Er zijn echter veel mensen die zich plotseling bewust worden van de verschrikkelijke ramp die op komst is. Maar ook hierbij zijn de materiële en financiële belangen zo machtig en zo diep geworteld in het menselijk hart, dat er nauwelijks hoop op verbetering kan zijn. Die zal pas plaatsvinden na de grote rampspoed door de introductie van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, zoals is aangekondigd door het goddelijke Woord.

was het essentiële doel van het kleine gezin geworden.

Angélique was zo opgegroeid in de warme en heldere sfeer die voortkwam uit broederliefde. Broeder Antoine had haar jarenlang begeleid. Zijn zachtheid, rust en de helderheid van zijn gedachten hadden het kleine meisje omhuld in een sfeer die haar vaak had beschermd. Zelfs als ze hem nu niet meer kon zien, voelde ze zijn steun. Het jonge meisje had zo kunnen bevestigen, volgens de woorden van de apostel, dat het gebed van de rechtvaardige een grote doeltreffendheid had.

Het gevoel van dankbaarheid dat haar plotseling overviel bij de herinnering aan deze gebeurtenissen, had haar een weldadig gevoel gegeven dat sterk contrasteerde met het lawaai en de koude luchtstromingen in dit station waar een verwarde onrustige menigte was. De trein was gestopt met het gebruikelijke geknars van de remmen. Een

eerste blik liet zien dat het al redelijk vol was. De reizigers waren naar binnen gesneld, nog steeds hopend een comfortabele stoel te vinden, weg van de tocht die regelmatig door de deur binnenstroomde. Angélique nam dus de plek in die niemand had gewild, rechts van de ingang. De laatste passagier die was ingestapt had de deur open laten staan. Toen stond de heer links die verdiept was in een groot boek, op om hem dicht te doen. Angélique had van haar kant een *Gids* meegenomen.

De trein vertrok, en op dat moment kwam de controleur binnen om de kaartjes te controleren, maar tot ieders verbazing liep hij door de wagon zonder de deur te sluiten. De reiziger links stond weer op en sloot weer onmiddellijk. Enkele minuten later liep dezelfde controleur echter opnieuw door de wagon, en liet de deur weer open achter hem. We werden daardoor wel heel snel geïnformeerd over het weer buiten, maar dat was waarschijnlijk

niet de bedoeling. Dus stond de heer links weer op en trok voor de zoveelste keer de schuifdeur dicht. Op een klein station ging een hele groep passagiers er uit en een andere er weer in, en de heer moest de deur achter degenen die waren ingestapt weer dichtdoen. Je zou denken dat hij ervoor betaald werd. Toen kwam de controleur, even trouw aan zijn dienst, binnen om de kaartjes te stempelen en, net zo trouw vergat hij opnieuw die deur te sluiten, waardoor elke keer ijskoude lucht naar binnen stroomde. Toen stond Angélique snel op om de deur te sluiten. De heer links glimlachte:

“Sinds ik hier ben, heb ik hem zestig keer achter hem dichtgedaan!”

Angélique was verrast:

“En dat heeft u niet van boos gemaakt?”

“Nee, ik denk dat hij constant in beweging is, en niet eens door heeft, dat het koud is, vooral omdat hij waarschijnlijk nooit in onze plaats deze reis heeft gemaakt.” Angélique

was verbaasd. Zo'n goed hart maakte haar opgewonden. Dat was nogal zeldzaam!

“Maar meneer, dat is helemaal volgens de wet van God. Dit is wat Hij Zelf ook doet! Hij geeft onvermoeibaar, verdraagt het kwaad, betaalt voor onze schulden en straft niemand, want het kwaad vernietigt zichzelf!”

Nu was het de beurt aan de reiziger om verbaasd te zijn:

“Oh wel! Dat is een prachtig idee. Ik ben leraar en ik heb veel nagedacht over deze vraag: Kan Hij die de zon laat opkomen en de vogels laat zingen, ook een hel creëren, vooral als we de geest in overweging nemen die de wereld heeft gemaakt waarin we leven? Als God moet straffen, is Hij dan wel echt God?”

Ondanks de schokken en het lawaai van de wielen op de wissels, de golven van kou die door de deur van de wagon raasden die altijd weer met een glimlach gesloten werd, kon Angélique het programma van voor-

